

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Bc. L. K.**, narozená X
bytem X
zastoupená Mgr. Janem Špačkem, advokátem
sídlem Dobrovského 1303/13, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **Obec Domašín**, IČO: 00261840
sídlem Louchov 20, 431 51 Domašín
zastoupená Mgr. Janem Špačkem, advokátem
sídlem Dobrovského 1303/13, 170 00 Praha 7
- 2) **E. R.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Janem Špačkem, advokátem
sídlem Dobrovského 1303/13, 170 00 Praha 7

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

3) ČEZ, a. s., IČO: 45274649
sídlem Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. KUUK/017846/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. KUUK/017846/2024, kterým bylo zamítnuto její odvolání, jakož i odvolání osob zúčastněných na řízení 1) a 2), a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 10. 2023, č. j. MUKK/45292/2023, jímž byla uznána společenstevní honitba Verněřov na katastrálních územích Mikulovice u Verněřova, Klášterec nad Ohří, Miřetice u Klášterce nad Ohří, Hradiště u Verněřova, Verněřov, Domašín, Louchov, Nová Víska u Domašína, Petlery a Podmílesy, o celkové výměře 1355,2376 ha, z toho vlastní členové drží 866,70 ha a přičleněno bylo 488,54 ha honebních pozemků. Současně se žalobkyně domáhala toho, aby jí soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby stručně zrekapitulovala dosavadní průběh věci, přičemž uvedla, že má spolu s osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2) v úmyslu založit vlastní společenstevní honitbu, jelikož dřívější držitelé honiteb nedbali na vznik škod na pozemcích. K tomu žalobkyně zmínila, že osoba zúčastněná na řízení 1) z tohoto důvodu dne 11. 8. 2023 písemně sdělila, že nechce být součástí honebního společenstva MS Špičák Verněřov a zároveň požádala, aby byla dále obesílána jako účastník řízení. Dne 16. 8. 2023 toto sdělení osoba zúčastněná na řízení 1) doplnila dalším podáním doručeným MS Špičák Verněřov stran oznámení o vystoupení z honebního společenstva MS Špičák Verněřov. Správní orgán I. stupně tak měl dle názoru žalobkyně v řešeném případě seznat, že má dále považovat za účastníka daného řízení i osobu zúčastněnou na řízení 1), popř. v tomto ohledu vydat usnesení dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Osoba zúčastněná na řízení 1) proto měla být v této souvislosti minimálně vyrozuměna ve smyslu části čtvrté správního řádu. Správní orgán I. stupně však na podání osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 11. 8. 2023 nijak nereagoval a přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by tedy otázku účastenství osoby zúčastněné na řízení 1) jakkoliv vyjasnil.
3. Dále žalobkyně uvedla, že by se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvádí, že správní orgán I. stupně honební společenstvo Verněřov zaregistroval dne 19. 5. 2023, žalobkyně o této skutečnosti neměla žádnou informaci, přičemž v tomto kontextu poukázala na dikci § 20 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Žalobkyně tak byla, spolu s osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2), přesvědčena o tom, že z důvodu, že v okamžiku jejich vystoupení z honebního společenstva dne 11. 8. 2023 byl jediný veřejně dohledatelný subjekt spojený s honitbou ve Verněřově MS Špičák Verněřov, byl to tento subjekt, kdo podal návrh na registraci společenstevní honitby. Pokud tedy bylo skutečně honební společenstvo Verněřov zaregistrováno již dne 19. 5. 2023, mělo být tentýž den zapsáno i do rejstříku honebních společenstev, což však dle tvrzení žalobkyně nenastalo. Případná registrace honebního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

společenstva Verněřov, která se nijak neprojevila v rejstříku honebních společenstev, tak byla ve vztahu k účastníkům řízení, resp. žalobkyni, zcela bezvýznamná a neúčinná.

4. Dle žalobkyně tedy správní orgán I. stupně otázku účastenství a vystoupení osoby zúčastněné na řízení 1) z honebního společenstva Verněřov opomenul, přestože vyjasnění okruhu účastníků řízení bylo zcela zásadní podmínkou daného řízení.
5. Žalobkyně dále namítla, že poté, co byly do spisové dokumentace založeny další podklady pro rozhodnutí, správní orgán I. stupně již znovu nevyzval účastníky řízení k tomu, aby se seznámili s úplným správním spisem a rovnou přistoupil k vydání rozhodnutí. Pro žalobkyni tak bylo vydání prvostupňového rozhodnutí překvapivé, neboť od správního orgánu I. stupně po doplnění správního spisu o další podklady již neobdržela výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně přitom ve věci vycházela z toho, že až do okamžiku doručení odkazované výzvy může v předmětném řízení doplňovat svá stanoviska a vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí. K tomu žalobkyně též poukázala na fakt, že správní orgán I. stupně, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pojal doplněné podklady mezi podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně také uvedla, že od osoby zúčastněné na řízení 1) měla informaci o tom, že byly podklady pro vydání rozhodnutí rozšířeny, a proto očekávala již shora uvedený postup správního orgánu I. stupně. Výzvu učiněnou správním orgánem v tomto světle dne 20. 5. 2023 zároveň dle žalobkyně nebylo možno považovat za dostatečnou, jelikož účastníci řízení neměli možnost se na jejím základě seznámit s podklady založenými do správního spisu až v průběhu léta roku 2023. Rozhodnutí žalovaného se pak s těmito námitkami žalobkyně nemělo věcně vypořádat, neboť žalovaný pouze konstatoval, že doplněné podklady nebylo možno označit za podklady pro rozhodnutí.
6. Následně žalobkyně namítla, že z oznámení o zahájení předmětného řízení nebylo seznatelné, v jakém rozsahu se jí toto řízení dotýká, resp. jaké konkrétní nemovitosti jsou dotčeny. Správní orgán I. stupně ji informoval výhradně o tom, že Honebního společenstvo Verněřov podalo žádost o uznání společenstevní honitby Verněřov. Žalobkyně k tomu poukázala také na § 47 odst. 1 správního řádu. Poté zmínila, že informace o zahájení řízení s výzvou dle § 36 odst. 3 správního řádu tak byla ve věci zcela formalistickým úkonem správního orgánu I. stupně, a nikoliv informací o tom, co je skutečně předmětem řízení. Závěr žalovaného, že každý účastník řízení může nahlížet do správního spisu a zjistit, co je předmětem řízení, pak dle názoru žalobkyně nebylo možno akceptovat, a to s ohledem na množství různých řízení, jakož i z časových důvodů.
7. Žalobkyně rovněž namítla, že u napadeného rozhodnutí existují pochybnosti stran nabytí právní moci, a to v kontextu jeho doručování dostatečně neidentifikovatelným vlastníkům, kterým nebyl ustanoven pro doručování procesní opatrovník, přičemž mělo být toto rozhodnutí doručeno též do zahraničí – konkrétně osobě M. V. S., bytem X.
8. Nakonec žalobkyně uvedla, že se napadené rozhodnutí nijak nezmiňuje o sdělení žalobkyně a osob zúčastněných na řízení zaslaném žalovanému prostřednictvím správního orgánu I. stupně dne 22. 1. 2024, ve kterém bylo oznámeno, že v daném správním řízení o uznání honitby není splněna zákonná podmínka 500 ha souvisejících pozemků, neboť osoba zúčastněná na řízení 1) vystoupila z honebního společenstva, přičemž tak její pozemky narušují souvislost dotčené honitby. Ze stejného důvodu pak žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení dne 6. 2. 2024 žalovanému doručili prostřednictvím správního orgánu I. stupně návrh na zastavení daného řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce žalobkyně stran podání, které osoba zúčastněná na řízení 1) doručila MS Špičák Verněřov, přičemž s ní tak mělo být v nyní projednávané věci jednáno jako s účastníkem řízení, žalovaný uvedl, že se nijak nedotýká práv a povinností žalobkyně. Dále poukázal na str. 4 napadeného rozhodnutí, jakož i na str. 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí, kde již bylo dle žalovaného vypořádáno, proč osobu zúčastněnou na řízení 1) nebylo možno v řešeném případě považovat za účastníka řízení a proč její úkony nebyly shledány vystoupením z honebního společenstva. Dle žalovaného tak ve věci neexistoval důvod pro pochybnosti o účastenství osoby zúčastněné na řízení 1), a tudíž nebylo namístě ani vydávat usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu. Žalobní tvrzení o tom, že osoba zúčastněná na řízení 1) nevěděla, že je členem honebního společenství Verněřov, pak žalovaný považoval za účelové.
10. Žalovaný dále uvedl, že na str. 5 napadeného rozhodnutí vyhodnotil obsah podání učiněných osobou zúčastněnou na řízení 1), přičemž dospěl k závěru, že se nejednalo o podklady pro rozhodnutí ve věci. Samotná rekapitulace těchto podání z nich dle žalovaného nečinilo podklad pro napadené rozhodnutí. Žádost o prohlášení pozemků za nehonební poté byla postoupena příslušnému orgánu.
11. S odkazem na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž zmínil, že k objasnění rozsahu dotčení práv předmětem řízení měla žalobkyně využít svých práv jako účastníka řízení. Z právní úpravy totiž dle žalovaného nevyplývá povinnost správních orgánů uvádět v rámci oznámení o zahájení řízení důvody účastenství jednotlivých účastníků řízení.
12. Stran tvrzení žalobkyně o procesním opatrovnictví poté žalovaný konstatoval, že se jednalo o námitku nekonkrétní a v případě žalobkyně i nedůvodnou.

Replika žalobkyně

13. Žalobkyně v podané replice nejprve uvedla, že ve správní žalobě namítla, že správní orgán I. stupně nevyjasnil okruh účastníků. Žalobkyně tak byla tímto procesním pochybením správního orgánu I. stupně přímo dotčena na svých právech, neboť má zájem společně s osobou zúčastněnou na řízení 1), která měla být účastníkem předmětného řízení, založit vlastní honitbu na svých pozemcích. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se tedy dle žalobkyně žalovaná nijak nevypořádala s tím, že to byl správní orgán I. stupně, kdo se s otázkou účastenství osoby zúčastněné na řízení 1) řádně nevypořádal. Žalobkyně v tomto ohledu zopakovala, že z podání osoby zúčastněné na řízení 1) založených do spisu (tj. ze dne 11. 8. 2023 a ze dne 16. 8. 2023), měl správní orgán I. stupně seznat, že má dále v předmětném řízení považovat za účastníka řízení i osobu zúčastněnou na řízení 1), nebo minimálně vydat dle § 28 odst. 1 správního řádu usnesení o tom, zda tato osoba je, či není, účastníkem usnesení.
14. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se pak dle žalobkyně správní orgán I. stupně nijak nevyjádřil k tomu, proč osobu zúčastněnou na řízení 1) nepovažuje za účastníka řízení nebo komu tato osoba adresovala své oznámení o vystoupení z honebního společenstva za situace, že honební společenstvo Verněřov nebylo stále registrováno v rejstříku honebních společenstev. Pokud nebylo honební společenstvo Verněřov v srpnu 2023 dohledatelné v rejstříku honebních společenstev, nemohla osoba zúčastněná na řízení ani tomuto společenstvu doručit své vystoupení z honebního společenstva (tj. toto doručila dohledatelnému subjektu MS Špičák Verněřov).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Správní orgán I. stupně měl podle žalobkyně účastníkům řízení také umožnit, aby se seznámili s úplným správním spisem. Současně žalobkyně znovu připomněla, že byl předmět daného řízení definován tak neurčitě a obecně, že žádnému z účastníku řízení neumožňoval, udělat si ani přibližnou představu o tom, jak se ho toto řízení dotýká. Žalobkyně a jiní účastníci řízení proto od počátku řízení nemohli účinně hájit svá práva.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. Osoby zúčastněné na řízení se k podané žalobě nevyjádřily.

Ústní jednání

17. Při jednání soudu dne 25. 3. 2025 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce setrvala na podané žalobě, přičemž zcela odkázala na její obsah. Zdůraznila, že má spolu s osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2) zájem na založení vlastní honitby. Dále uvedla, že při zahájení správního řízení neměli jeho účastníci možnost seznat, kterých pozemků se dané řízení týká, přičemž je pro ně zatěžující, aby si tyto informace následně zjišťovali. Zmínila též, že vystoupení z honebního společenstva bylo osobou zúčastněnou na řízení 1) adresováno nesprávně, neboť v rejstříku honebních společenstev nebylo honební společenstvo Verněrov dohledatelné. Připomněla také žalobní námitky, že v dotčeném správním řízení nebylo dostatečně vyjasněno účastenství jednotlivých osob – konkrétně osoby zúčastněné na řízení 1) – a že účastníci řízení nebyli řádně seznámeni s obsahem úplného správního spisu. Podle žalobkyně pak bylo předmětné správní řízení natolik neformalizované, že to přesáhlo hranici práv účastníků řízení.
18. Při tomtéž jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na dosavadní vyjádření ve věci a navrhla žalobu zamítnout. Poukázala též na úplný obsah napadeného rozhodnutí s tím, že práva žalobkyně jako účastnice řízení nebyla porušena, neboť jich mohla plně využít (včetně nahlížení do spisové dokumentace). Upozornila poté na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení 1) jako člen honebního společenstva Verněrov zcela logicky věděla, o jaké konkrétní honební společenstvo se ve věci jednalo. Dále poukázala na to, že výpis z rejstříku honebních společenstev byl obsažen již ve správním spisu. Uvedla také, že námitky týkající se práv osoby zúčastněné na řízení 1) žalobkyni nenáleží.
19. Soud zároveň v řešeném případě podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování listinou – konkrétně listem vlastnictví č. X pro katastrální území X, okres Chomutov, z něhož se podává, že pozemek parc. č. X v katastrálním území X byl na základě kupní smlouvy ze dne 27. 7. 2023 (s právními účinky zápisu ke dni 28. 7. 2023) z osoby M. V. S. převeden na osobu Ing. Z. V. Z.
20. Naproti tomu soud podle téhož ustanovení s. ř. s. zamítl pro zjevnou nadbytečnost návrh žalobkyně na doplnění dokazování sdělením Národního lesnického institutu stran toho, od kdy bylo honební společenstvo Verněrov registrováno a zapsáno v rejstříku honebních společenstev, resp. od kdy byla registrace tohoto honebního společenstva zveřejněna, dále čestným prohlášením E. R. o tom, že registrace honebního společenstva Verněrov nebyla ještě v srpnu 2023 na internetu dohledatelná, a dotazem právního zástupce žalobkyně dle zákona č. 106/1999 Sb. na datum zápisu honebního společenstva Verněrov do rejstříku honebních společenstev ze dne 21. 3. 2025, zaslaným Národnímu lesnickému institutu, včetně doručky. Dle názoru soudu totiž pro věc rozhodné okolnosti vyplynuly už ze

samotného obsahu správního spisu vedeného právě pro nyní řešenou věc, jakož i z dosavadního průběhu dokazování, jak bude také v podrobnostech níže vyloženo.

Posouzení věci soudem

21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Úvodem vlastního posouzení uplatněné žalobní argumentace soud připomíná, že předmětem nyní řešeného případu je rozhodnutí, jímž byla uznána již výše specifikovaná společenstevní honitba Verněřov.
24. Podle § 18 odst. 1 zákona o myslivosti návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. K tomu lze poukázat také na komentářovou literaturu, ze které se podává, že je v poslední větě § 18 odst. 1 zákona o myslivosti vyjádřena zásada, že uznání honitby nezáleží na volném posouzení orgánu státní správy myslivosti. Při splnění všech podmínek stanovených zákonem je tedy dán právní nárok na uznání honitby (srov. Petr, B. a kol.: *Zákon o myslivosti: Komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 18; nebo Holý, V.: *Honitba. Tvorba a využití. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2021).
25. Dle § 29 odst. 1 zákona o myslivosti dále platí, že je k řízení a k vydání rozhodnutí o uznání honitby příslušný orgán státní správy myslivosti, v jehož územním obvodu leží honební pozemky navrhované honitby. Podle odst. 3 tohoto ustanovení se v rozhodnutí o uznání honitby uvede její název, její držitel, výměra honebních pozemků v členění podle druhů kultur, popis hranic, vyznačení obvodu honitby, výčet a výměry honebních pozemků přiřčených s uvedením jejich vlastníků a důvodů přiřčení, jakostní třídy honitby pro jednotlivé druhy zvěře navržené držitelem honitby a jejich minimální a normované stavy.
26. Případným je zde též doplnit, že v zahájeném řízení o uznání honitby provádí orgán státní správy myslivosti dokazování (§ 51 správního řádu), přičemž je toto dokazování vedeno toliko stran splnění hmotněprávních podmínek uznání honitby (srov. Holý, V.: *Honitba. Tvorba a využití. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2021, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2016, č. j. 31 A 22/2014-94).
27. Pro řízení o uznání předmětné společenstevní honitby tak bylo s ohledem na shora popsany právní rámec směrodatné v zásadě pouze to, zda daná honitba splňuje podmínky uvedené v § 17 ve spojení s § 18 zákona o myslivosti (tj. zejména souvislost honebních pozemků tvořících honitbu, tvar honitby odpovídající přírodním útvarům na území, nikoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

administrativním hranicím, minimální výměru honitby a minimální výměru honebních pozemků navrhovatele), a to za současného naplnění specifických podmínek týkajících se především registrace honebního společenstva. V tomto kontextu pak správní orgány ve věci postupovaly, jak se podává z odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí za současného zohlednění obsahu spisového materiálu, přičemž jimi bylo v projednávaném případě konstatováno, že pro uznání dotčené honitby byly splněny veškeré zákonné podmínky, neboť navrhovatel v podané žádosti uvedl a předložil veškeré podklady pro uznání společenstevní honitby Verněřov a zároveň správní orgány neobdržely od vlastníků honebních pozemků žádný jiný návrh na uznání jiné honitby v zájmové oblasti.

28. V logice uspořádání žalobních bodů se pak soud zabýval argumentací žalobkyně, že správní orgán I. stupně zcela opomenul otázku účastnictví a vystoupení osoby zúčastněné na řízení 1) z honebního společenstva Verněřov. Žalobkyně k tomu uvedla, že osoba zúčastněná na řízení 1) dne 11. 8. 2023 správnímu orgánu I. stupně písemně sdělila, že nechce být součástí honebního společenstva MS Špičák Verněřov a zároveň požádala, aby byla dále obesílána jako účastník řízení. Dne 16. 8. 2023 toto sdělení osoba zúčastněná na řízení 1) doplnila dalším podáním, v němž doložila doručení oznámení o vystoupení z honebního společenstva MS Špičák Verněřov. Správní orgán I. stupně tak měl dle názoru žalobkyně v řešeném případě seznat, že má dále považovat za účastníka daného řízení i osobu zúčastněnou na řízení 1).
29. V souvislosti s tímto žalobním bodem však musí zdejší soud předně upozornit na dikci § 65 odst. 1 s. ř. s., který vymezuje žalobní legitimaci v daném soudním řízení. Podle předmětného ustanovení platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
30. Podle názoru zdejšího soudu z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že musí být z každé námitky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byla žalobkyně ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácena na svých právech. Tento právní názor potvrzuje i konstantní judikatura správních soudů. Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k předchozí právní úpravě správního soudnictví, která byla v tomto ohledu založena na obdobných principech, v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94-87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, žalobce tedy před správním soudem není oprávněn např. k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 102/2018-25, nebo ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Ads 288/2020-28). Obdobně uvedl i zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005-83, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobce v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Konečně ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 Ads 290/2020-24, přičemž formou právní věty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatoval, že „[ž]alobce je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob.“

31. Zdejší soud proto ve vztahu k nadepsané části žalobní argumentace shledal, že z žalobních tvrzení týkajících se otázky účastenství osoby zúčastněné na řízení 1), resp. že tato osoba měla být dle žalobkyně považována za účastníka daného řízení, není možno dovodit, čím by mělo být v důsledku namítaného pochybení správních orgánů zasaženo do hmotněprávních či procesněprávních práv žalobkyně, jelikož tyto námitky směřují toliko k právům třetí osoby – konkrétně osoby zúčastněné na řízení 1). K uplatnění těchto námitek tedy žalobkyně dle soudu nebyla oprávněna, neboť z nich nelze seznat nezákonnost, která by nastala v její právní sféře, jak se přiléhavě podává z již výše odkazované judikatury správních soudů.
32. Stejně tak je v daném kontextu nutno hodnotit i povšechné tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně nereagoval na podání osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 11. 8. 2023 (doplněné dne 16. 8. 2023). Rovněž v tomto ohledu totiž žalobkyně mohla účinně namítat pouze porušení svých práv, na nichž byla vydaným rozhodnutím sama zkrácena, a nikoliv práv jiného subjektu. Nutno zde připomenout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není koncipováno jako *actio popularis* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2024, č. j. 3 As 236/2023-50).
33. Pro úplnost k tomu soud poukazuje také na fakt, že řízení o žalobě osoby zúčastněné na řízení 1) proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí žalovaného bylo již dříve zastaveno usnesením zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 15 A 12/2024-50 (v právní moci dne 21. 5. 2024), a to pro marné uplynutí lhůty pro zaplacení soudního poplatku za žalobu. Žalobkyně tedy nebyla ve věci oprávněna si osobovat námitky vyplývající z práv třetí osoby – tj. osoby zúčastněné na řízení 1).
34. Pokud žalobkyně dále obecně namítla, že u napadeného rozhodnutí existují pochybnosti stran nabytí právní moci, a to v kontextu jeho doručování dostatečně neidentifikovatelným vlastníkům dotčených pozemků – „neznámým“ účastníkům řízení, kterým nebyl ustanoven pro doručování procesní opatrovník, přičemž mělo být toto rozhodnutí doručeno též do zahraničí – konkrétně osobě M. V. S., bytem X, pak i v tomto ohledu platí, že žalobkyně ve věci nemohla účinně uplatnit námitky vyplývající z práv třetích osob.
35. K tomu je třeba zároveň upozornit na to, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobkyně byla účastníkem předmětného řízení ve věci uznání společenstevní honitby Verněřov, správní orgány s ní jednaly, byla jí doručována veškerá učiněná rozhodnutí, přičemž proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala opravný prostředek ve správním řízení (odvolání) a využila rovněž ochrany svých práv ve správním soudnictví. Žalobkyně v žalobě ostatně ani sama netvrdila, že by tomu bylo jinak a že by jí účast v daném řízení byla jakkoliv odepřena, resp. že by jí nebylo prvostupňové a napadené rozhodnutí řádně doručeno. Žalobkyni nicméně nepřísluší dovolávat se ochrany práv jiných osob, jak už bylo dříve vyloženo, a tudíž jí nepřísluší ani námitky stran toho, zda správní orgány některé osoby případně pominuly, popř. zda jim vydaná rozhodnutí ve věci řádně doručily či jim v souladu se zákonem ustanovily pro doručování opatrovníka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 5/2009-76).
36. V této souvislosti je možno odkázat i na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého „[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že „[r]ozsah skutečností, které byla (pozn. soudu – stěžovatelka) jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“ Příležitým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, v němž bylo konstatováno, že „[p]okud by krajský, případně Nejvyšší správní soud, přiznal stěžovatelem uplatněným námitkám relevanci a věcně se jimi zabýval, dostal by se stěžovatel z pozice žalobce namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší. Je nutno zdůraznit, že stěžovatel (...) není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). (...) V daném případě sice Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci stěžovatele k podání žaloby, nicméně rozsah toho, co byl oprávněn v žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu namítat, byl determinován jeho postavením ve správním řízení (...), resp. tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena.“

37. Nadto zdejší soud k danému žalobnímu tvrzení poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, v němž byla řešena mj. situace, kdy opomenutý účastník řízení vystoupí teprve poté, kdy řízení před správním orgánem je skončeno rozhodnutím, jež má správní orgán za konečné a případně také pravomocné (pozn. soudu – v nyní řešeném případě dle námítky žalobkyně nemělo být napadené rozhodnutí doručeno v souladu se zákonem všem účastníkům řízení, a tudíž mělo být zpochybněno jeho nabytí právní moci). Nejvyšší správní soud přitom konstatoval, že „[n]ení tedy vyloučeno, že i rozhodnutí, které správní orgán i ostatní účastníci řízení mají za pravomocné, může být účinně napadeno opomenutým účastníkem řízení bez ohledu na dobu, která uběhla ode dne, vyznačeného jako den právní moci.“ Z citovaného rozsudku se však jasně podává, a to plně v souladu s už dříve konstatovaným, že je toliko na tom kterém případně opomenutém účastníkovi řízení (resp. i na účastníkovi řízení, kterému nemělo být rozhodnutí řádně doručeno), aby takovou vadu řízení namítl – tj. dovolával se nezákonnosti, která nastala právě v jeho právní sféře. To však nebyl případ žalobkyně, přičemž ta současně není v pozici univerzálního dohlázeatele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Jinak řečeno, žalobkyně nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na jejich subjektivních právech.
38. Pouze nad rámec uvedeného soud v souvislosti s předmětným žalobním tvrzením dodává, že je ze spisové dokumentace též seznatelné, že pozemek parc. č. X v katastrálním území X byl ze žalobkyní konkrétně jmenované osoby M. V. S. převeden na osobu Ing. Z. V. Z., které bylo napadené rozhodnutí jako účastníci řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu doručeno dne 1. 3. 2024, jak se nepochybně podává z doručky založené ve spisové dokumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. Dále se soud zabýval žalobní argumentací, v níž žalobkyně povšechně uvedla, že neměla žádnou informaci o tom, že správní orgán I. stupně honební společenstvo Verněřov zaregistroval dne 19. 5. 2023. Případná registrace honebního společenstva Verněřov, která se nijak neprojevila v rejstříku honebních společenstev, tak byla dle žalobkyně ve vztahu k účastníkům řízení zcela bezvýznamná a neúčinná.
40. Podle § 20 odst. 3 zákona o myslivosti honební společenstvo vzniká dnem registrace. Ke stejnému dni запиše orgán státní správy myslivosti honební společenstvo do rejstříku honebních společenstev. Vznik honebního společenstva, jeho název a sídlo oznámí orgán státní správy myslivosti do 7 dnů ode dne registrace Českému statistickému úřadu.
41. Dle § 28 odst. 1 zákona o myslivosti přitom rejstřík honebních společenstev jako veřejný seznam vede orgán státní správy myslivosti, kterým je dle § 57 odst. 4 téhož zákona na území obcí obecní úřad obce s rozšířenou působností. Podle § 28 odst. 2 zákona o myslivosti je rejstřík honebních společenstev každému přístupný. Každý má právo do něj nahlížet, pořizovat si na své náklady kopie a výpisy. Na požádání vydá orgán státní správy myslivosti úřední potvrzení o zápisu nebo o tom, že zápis není proveden.
42. Zároveň soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2011-79, ve kterém bylo formou právní věty vysloveno, že „[ú]častníkem řízení o registraci honebního společenstva (§ 20 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti) je pouze návrhovátelem. Výsledkem řízení o návrhu na registraci totiž nemohou být na svých právech dotčeny žádné jiné osoby.“ Současně zde bylo vyloženo, že „[p]řestože je ze zákona o myslivosti, možné dovodit zásadu vzájemné závislosti existence honebního společenstva a společenstevní honitby, řízení o registraci společenstva a řízení o uznání honitby jsou dvě odlišná správní řízení, jejichž výsledky mohou být samostatným předmětem soudního přezkumu.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 63/2009-296, nebo ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2011-79).
43. V návaznosti na shora popsané pak zdejší soud uvádí, že je v obsahu správního spisu založen výpis z rejstříku honebních společenstev podle § 28 zákona o myslivosti včetně uvedení data 19. 5. 2023, úředního razítka Městského úřadu Kadaň a podpisu úřední osoby, z něhož se jednoznačně podává, že honební společenstvo Verněřov, se sídlem Ciboušov 3, 431 51 Klášterec nad Ohří, bylo zaregistrováno dne 19. 5. 2023. Tomu odpovídající informace jsou rovněž uvedeny na stanovách honebního společenstva Verněřov (včetně úředního razítka a podpisu úřední osoby). Podle § 28 odst. 1 zákona o myslivosti vede rejstřík honebních společenstev orgán státní správy myslivosti, kterým je dle § 57 odst. 4 téhož zákona na území obcí právě obecní úřad obce s rozšířenou působností – tj. Městský úřad Kadaň. Zdůraznit je současně třeba i fakt, že už v oznámení o zahájení předmětného správního řízení ze dne 20. 5. 2023, č. j. MUKK/23214/2023, se srozumitelně a jasně uvádí, že správní orgán I. stupně zahájil „řízení o žádosti Honebního společenstva Verněřov ve věci uznání společenstevní honitby Verněřov (...). Součástí žádosti byl i návrh přípravného výboru zastoupeného R. Č., bytem X, o registraci Honebního společenstva Verněřov.“
44. Soudu tak není vůbec zřejmé směřování nadepsaných žalobních tvrzení stran toho, že žalobkyně neměla žádnou informaci o tom, že správní orgán I. stupně honební společenstvo Verněřov zaregistroval dne 19. 5. 2023 a že se registrace honebního společenstva Verněřov neměla nijak projevit v rejstříku honebních společenstev, a tudíž měla být pro žalobkyni neúčinná. Jinými slovy, soudu z výše uvedených obecných tvrzení žalobkyně není v rámci přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí jasné, jaká veřejná subjektivní práva

žalobkyně měla být v této části projednávané věci dotčena. Daná argumentace žalobkyně se totiž dle soudu zásadně míjí s předmětem tohoto soudního řízení, přičemž ani nemá oporu v obsahu správního spisu tak, jak byl již dříve rekapitulován – viz obsah výpisu z rejstříku honebních společenstev podle § 28 zákona o myslivosti ze dne 19. 5. 2023 ve vztahu právě k honebnímu společenstvu Verněřov. Na tomto základě tedy nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že se registrace honebního společenstva Verněřov neprojevila v rejstříku honebních společenstev. Zcela mimoběžným a nemajícím zákonnou oporu pak byl za tohoto stavu závěr žalobkyně o tom, že pro ni měla být registrace honebního společenstva Verněřov „neúčinná“. Nutno přitom zdůraznit, že informace o existenci jmenovaného honebního společenstva byla žalobkyni seznatelně a bez pochyb sdělena v rámci oznámení o zahájení daného správního řízení ze dne 20. 5. 2023.

45. Nadto soud k povšechné poznámce žalobkyně o jejím vystoupení z honebního společenstva [spolu s osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2)] dne 11. 8. 2023 uvádí, že ani toto tvrzení nemá oporu ve správním spisu a navíc bylo formulováno značně účelově a nekonzistentně, neboť odkazovaného dne právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1), který ve věci zastupuje rovněž žalobkyni, toliko v právním zastoupení osoby zúčastněné na řízení 1) správnímu orgánu I. stupně sdělil, že právě tato osoba „vystupuje z honebního společenstva MS Špičák Verněřov“. Ostatně sama žalobkyně danou skutečnost [tj. sdělení pouze osoby zúčastněné na řízení 1) dne 11. 8. 2023] potvrzuje ve zbylé části žalobní argumentace. Zvláště třeba je však v tomto ohledu zdůraznit, že žalobkyně nebyla členkou honebního společenstva Verněřov – byla vlastníkem přičleněných pozemků, a tudíž logicky ani nemohla ukončit své členství v dotčeném honebním společenstvu dle § 26 odst. 3 zákona o myslivosti, podle kterého člen honebního společenstva může ukončit své členství na základě písemného oznámení. Současně soud upozorňuje na úplnou dikci odkazovaného ustanovení zákona o myslivosti, dle něhož platí, že členství zaniká až posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo oznámení učiněno.
46. V projednávaném případě soud dále přistoupil k hodnocení žalobní námitky, že pro žalobkyni bylo vydání prvostupňového rozhodnutí překvapivé, neboť od správního orgánu I. stupně po doplnění správního spisu o další podklady již neobdržela výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobkyně doplnila, že měla od osoby zúčastněné na řízení 1) informaci o tom, že byly podklady pro vydání rozhodnutí rozšířeny (v průběhu léta roku 2023), a proto očekávala postup správního orgánu I. stupně ve smyslu nadepsaného ustanovení správního řádu.
47. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
48. Účelem odkazované normy je přitom poskytnout účastníkovi správního řízení možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, jak je správní orgán shromáždil, a vyjádřit se k nim – včetně možnosti je zpochybnit například pro jejich nesprávnost či irelevanci, a navrhnout opatření jiných podkladů. Typicky bude toto právo účastníka řízení realizováno tak, že správní orgán poté, co provedl dokazování a opatřil všechny potřebné či dostupné podklady pro rozhodnutí, oznámí tuto skutečnost účastníkovi řízení a stanoví mu přiměřenou lhůtu k tomu, aby se s nimi seznámil. Tento postup bude nesporně nutný tam, kde teprve v průběhu řízení – ať již vedeného na žádost anebo z moci úřední – bude správní orgán opatřovat nezbytné podklady, jejichž rozsah nemusí být vždy předem znám.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

49. V projednávané věci se však o takový typický případ dle názoru soudu nejednalo. Jak už totiž zdejší soud v kontextu rozhodné právní úpravy dříve vyložil, pro řízení o uznání předmětné společenstevní honitby bylo směrodatné v zásadě pouze to, zda tato honitba splňuje podmínky uvedené v § 17 ve spojení s § 18 zákona o myslivosti (tj. zejména souvislost honebních pozemků tvořících honitbu, tvar honitby odpovídající přírodním útvarům na území, nikoliv administrativním hranicím, minimální výměru honitby a minimální výměru honebních pozemků navrhovatele), a to za současného naplnění specifických podmínek týkajících se především registrace honebního společenstva. Rozsah a obsah potřebných podkladů byl tudíž ve věci znám již při zahájení daného řízení. Nešlo tedy o situaci, kdy by správní orgán I. stupně teprve až po zahájení řízení opatroval jednotlivé podklady pro své rozhodnutí. V tomto světle tedy správní orgán I. stupně zjevně postupoval, jak se podává z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za současného zohlednění obsahu spisové dokumentace, přičemž jím bylo konstatováno, že pro uznání předmětné honitby byly splněny veškeré zákonné podmínky, neboť navrhovatel v podané žádosti uvedl a předložil veškeré podklady pro uznání společenstevní honitby Vernéřov a zároveň správní orgán I. stupně neobdržel od vlastníků honebních pozemků žádný jiný návrh na uznání jiné honitby v zájmové oblasti.
50. Ostatně žalobkyně byla v oznámení o zahájení předmětného správního řízení ze dne 20. 5. 2023, č. j. MUKK/23214/2023, v tomto ohledu jednoznačně zpravena o tom, že správní orgán I. stupně ve věci již disponuje veškerými potřebnými podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž jí bylo sděleno, že má dle § 36 odst. 3 správního řádu možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění, s tím, že tak může učinit do pěti dnů od doručení oznámení.
51. K tomu je přiléhavým odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, v němž bylo formou právní věty uvedeno, že „[n]ení samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“
52. Dle soudu je tedy v řešeném případě nesporné, že se s relevantními podklady pro rozhodnutí žalobkyně mohla seznámit hned při zahájení správního řízení a nic jí nebránilo v tom, aby se k nim i v úplnosti vyjádřila.
53. Sama žalobkyně přitom ve věci podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně až dne 18. 9. 2023 „toliko“ požádala, aby označené pozemky v jejím vlastnictví byly prohlášeny za nehonební dle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Správní orgán I. stupně pak toto podání ve smyslu § 12 správního řádu ve spojení s § 59 odst. 1 písm. d) zákona o myslivosti postoupil žalovanému jako příslušnému správnímu orgánu, neboť kraj v přenesené působnosti rozhoduje ve věcech prohlášení dalších pozemků za nehonební (§ 17 odst. 2 zákona o myslivosti). Tuto okolnost také správní orgán I. stupně přehledně zrekapituloval v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz str. 6). Možno k tomu doplnit i fakt, že ve správním spisu je založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2023, č. j. KUUK/169094/2023/ZPZ, kterým nebyly odkazované honební pozemky ve vlastnictví žalobkyně prohlášeny za nehonební.

54. Pokud se v daném kontextu dále jedná o dokumenty doručené správnímu orgánu I. stupně osobou zúčastněnou na řízení 1) dne 10. 8. 2023, dne 11. 8. 2023 a dne 16. 8. 2023, pak je předně nutno zrekapitulovat, že podáním ze dne 10. 8. 2023 osoba zúčastněná na řízení 1) toliko předložila správnímu orgánu I. stupně ve věci plnou moc pro svého právního zástupce a požádala o zaslání návrhu na uznání honitby Verněřov včetně příloh. Písemností doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 11. 8. 2023 dále osoba zúčastněná na řízení 1) sdělila, že nechce být součástí honebního společenstva MS Špičák Verněřov, neboť hodlá založit vlastní honitbu, a zároveň požádala, aby byla obesílána jako účastník daného řízení. Dne 16. 8. 2023 toto sdělení osoba zúčastněná na řízení 1) doplnila o podání doručené MS Špičák Verněřov stran oznámení o jejím vystoupení z honebního společenstva MS Špičák Verněřov včetně dodejky s datem 15. 8. 2023.
55. Z výše popsaného se tak dle soudu jasně podává, že ve věci nešlo o situaci, kdy by správní orgán I. stupně teprve až po zahájení řízení opatřoval jednotlivé (relevantní) podklady pro své rozhodnutí. Pokud tedy správní orgán I. stupně dále nepořizoval nové podklady rozhodnutí, neměl ani povinnost opětovně vyzvat žalobkyni (resp. účastníky řízení) k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. K tomu je třeba zdůraznit, že ne každý dokument obsažený ve spise je podkladem rozhodnutí ve věci, k němuž má účastník řízení právo se podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit (srov. Fiala, Z., Frumarová, K., Vetešník, P., Škurek, M., Horzinková, E., Novotný, V., Sovová, O., Scheu, L.: *Správní Řád: Praktický Komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 36).
56. Jestliže se tudíž s listinami zaslánými správnímu orgánu I. stupně osobou zúčastněnou na řízení 1) žalobkyně neseznámila, přičemž nenahlédla do správního spisu (§ 38 odst. 1 správního řádu) a ani neuplatnila své stanovisko k věci samé, nejednalo se o pochybení správního orgánu I. stupně. Zdejší soud totiž v tomto ohledu považuje za rozhodné, že správní orgán I. stupně co do skutkového stavu vycházel výhradně z podkladů pro rozhodnutí, kterými disponoval již při zahájení předmětného řízení, čemuž odpovídalo i právní posouzení věci.
57. Zdejšímu soudu přitom z povšechné námitky žalobkyně není ani zřejmé, na základě čeho žalobkyně usuzuje o tom, že správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí o nadepsané listiny doručené správnímu orgánu I. stupně osobou zúčastněnou na řízení 1). Správní orgán I. stupně totiž obsah sdělení osoby zúčastněné na řízení 1) v prvostupňovém rozhodnutí pouze zrekapituloval při popisu průběhu správního řízení. V návaznosti na tyto listiny poté s odkazem na relevantní podklady pro rozhodnutí shromážděné již při zahájení řízení doplnil, že osoba zúčastněná na řízení 1) je na základě písemného souhlasu se členstvím ze dne 18. 6. 2022 členem honebního společenstva Verněřov, které jako statutární orgán zastupuje honební starosta (§ 23 odst. 1 zákona o myslivosti). Z toho důvodu tudíž nebyla osoba zúčastněná na řízení 1) jako člen honebního společenstva Verněřov účastníkem řízení, a proto tak ani nebyla ve věci obesílána. Dále správní orgán I. stupně vyložil, že vystoupit z honebního společenstva lze na základě písemného oznámení s tím, že dle § 26 odst. 3 zákona o myslivosti členství zaniká až posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo (řádné) oznámení učiněno. Osobu zúčastněnou na řízení 1) tak na základě písemného souhlasu s jejím členstvím v dotčeném honebním společenstvu i s jejími honebními pozemky správní orgán I. stupně považoval nadále za součást honebního společenstva Verněřov. Zároveň správní orgán I. stupně konstatoval, že osobou zúčastněnou na řízení 1) nebylo učiněno podání, které by směřovalo k zahájení správního řízení o uznání vlastní honitby ve smyslu § 17 a § 18 zákona o myslivosti. Dle názoru zdejšího soudu tak shora uvedená sdělení

osoby zúčastnění na řízení 1) neměla žádný vliv na samotný výrok prvostupňového rozhodnutí. Namítané rozhodnutí proto ob stojí jako zákonné, neboť jej správní orgán I. stupně nevystavěl na tvrzeních osoby zúčastněné na řízení 1) obsažených v odkazovaných podáních, což v podstatě samo o sobě vylučuje možnost, že by neseznámení žalobkyně s těmito sděleními mohlo zapříčinit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

58. Nad rámec uvedeného lze také doplnit, že žalobkyně měla možnost své případné stanovisko k poukazovaným sdělením osoby zúčastněné na řízení 1) vznést i v řízení o odvolání, které tvoří společně s prvostupňovým řízením jeden celek – zásada jednoty správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Ads 41/2021-22), což ostatně i fakticky učinila, neboť spolu s osobami zúčastněnými na řízení podala jedno společné odvolání. I vzhledem k této skutečnosti se tedy soudu jeví předmětná námitka žalobkyně nedůvodnou, jakož i její povšechné tvrzení o tom, že se žalovaný s danou otázkou neměl věcně vypořádat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž dle soudu seznatelné, že žalovaný v této části zcela srozumitelně a souladně s již výše popsáním hodnocením soudu, uzavřel, že písemnosti osoby zúčastněné na řízení 1) neměly vliv na posouzení řešeného případu ani na konečné rozhodnutí v řízení, a tudíž je nebylo možno označit za podklady pro prvostupňové rozhodnutí (viz str. 5 napadeného rozhodnutí).
59. V této části pak zdejší soud uzavírá, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé jen tehdy, bylo-li by zřejmé, že zkrácení práva účastníka řízení (zde žalobkyně) seznámit se s podkladem pro rozhodnutí a vyjádřit se k němu vedlo například k tomu, že v řízení nemohl být, resp. nebyl, náležitě zjištěn skutečný stav věci, nebo že účastník řízení (zde žalobkyně) byl zbaven možnosti uplatnit ve svůj prospěch určité relevantní skutečnosti, a podobně. Tvrdit takto konkrétní námitky je ovšem úkolem a odpovědností právě žalobkyně. V projednávané věci však v tomto směru zůstala tvrzení žalobkyně neúplná a nekonkrétní. Žalobkyně sice namítla porušení svého práva podle § 36 odst. 3 správního řádu, ale v žalobě – jejímž rozsahem a obsahem je soud vázán – nevedla nic konkrétního o tom, jak by na odkazovaná podání osoby zúčastnění na řízení 1) reagovala, tedy co by byla bývala správnímu orgánu I. stupně sdělila či co jiného pro věc relevantního by při realizaci poukazovaného práva učinila, tedy zda by například požadovala provedení určitého konkrétního důkazu a podobně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78). I kdyby tedy soud ve věci konstatoval, že správní orgán I. stupně svým postupem žalobkyni na jejím právu podle § 36 odst. 3 správního řádu skutečně zkrátil, takové procesní pochybení by samo o sobě nevedlo k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Rovněž s ohledem na obecnost uplatněné žalobní námitky proto soud dospěl k závěru, že tato není důvodná.
60. Následně se soud zabýval námitkou žalobkyně, že z oznámení o zahájení předmětného řízení nebylo zřejmé, v jakém rozsahu se jí toto řízení dotýká, resp. jaké konkrétní nemovitosti jsou dotčeny.
61. K tomu soud nejprve uvádí, že o způsobu, jak má být předmět řízení v oznámení o zahájení řízení identifikován, nestanoví správní řád žádných bližších podrobností (§ 44 a násl. správního řádu). Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 2. 2008, č. j. 6 Ads 137/2007-51: „*V tomto ohledu je vymezení náležitostí oznámení o zahájení řízení obdobně volné, jako vymezení náležitostí žádosti (tedy úkonu, na základě něhož se zahajuje řízení návrhové) podle § 45 odst. 1 správního řádu („Žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky.“). Jediným z textu zákona odvoditelným požadavkem tedy*

je, aby jak z žádosti, tak z oznámení o zahájení řízení byl předmět řízení dostatečně seznatelný, přičemž dostatečností je třeba chápat takovou míru jednoznačnosti, která umožní odlišit konkrétní řízení od řízení jiného (se stejnými účastníky) a realizaci procesních práv účastníka (zejména navrhnout důkazy a vyjadřovat se k věci).“

62. V oznámení o zahájení předmětného správního řízení ze dne 20. 5. 2023, č. j. MUKK/23214/2023, přitom bylo srozumitelně a jasně uvedeno, že správní orgán I. stupně zahájil „*správní řízení o žádosti Honebního společenstva Verněřov ve věci uznání společenstevní honitby Verněřov podle § 18 zákona o myslivosti. Součástí žádosti byl i návrh přípravného výboru zastoupeného R. Č., bytem X, o registraci Honebního společenstva Verněřov.*“ V tomto oznámení byli účastníci řízení též komplexně poučeni o právech, která mohou v tomto řízení uplatnit.
63. S ohledem na shora popsané tak zdejší soud konstatuje, že v případě žalobkyně oznámení o zahájení předmětného správního řízení výše naznačený základní účel – tj. odlišení od jiného správního řízení a identifikaci předmětu řízení s ohledem na možnost žalobkyně uplatňovat procesní práva, splnilo. Pokud totiž správní orgán I. stupně daným oznámením vyslovil zahájení správního řízení konkrétně o žádosti honebního společenstva Verněřov ve věci uznání společenstevní honitby Verněřov, dostatečně a v souladu s judikaturními požadavky tím ozřejmil účastníkům řízení – tj. vlastníkům dotčených pozemků v území, kterého se řízení o uznání honitby týkalo, předmět tohoto řízení.
64. V daném případě proto nelze o nevědomosti žalobkyně o předmětu řízení a z toho vyplývající újmě na možnosti se v řízení účinně hájit hovořit. Žalobkyni totiž bylo srozumitelně oznámeno, o čem se bude řízení vést a v něm rozhodovat, byla poučena o svých právech a byla jí též dána možnost se k věci vyjádřit a svá práva uplatnit. Pokud tedy nebyly dotčené nemovitosti účastníků řízení v tomto oznámení přímo (jednotlivě) uvedeny, nejednalo se dle soudu o vadu řízení mající vliv na jeho zákonnost, neboť by jejich případná bližší specifikace znamenala toliko doplnění identifikace předmětu, která však byla již odpovídajícím způsobem seznatelná. Ostatně z reakce žalobkyně po obdržení oznámení o zahájení správního řízení – tj. z její žádosti doručené správnímu orgánu I. stupně dne 18. 9. 2023, aby jí konkrétně označené pozemky v jejím vlastnictví byly prohlášeny za nehonební dle § 17 odst. 2 zákona o myslivosti – nijak nevyplývá, že by měla jakoukoliv pochybnost o tom, co je předmětem řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 8 As 55/2010-51).
65. V nadepsaném kontextu pak soud shledal mimoběžnou poznámku žalobkyně stran (ne)možnosti nahlížet do spisu z důvodu množství různých řízení a časové náročnosti. Nutno k tomu ve stručnosti uvést, že rozsah využití svých práv záleží pouze na svobodném rozhodnutí toho kterého účastníka řízení. Bylo tedy na samotné žalobkyni, zda v řešeném případě využije či nevyužije svého práva nahlédnout do správního spisu dle § 38 správního řádu, a to se všemi případnými důsledky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018-37). V daném případě tak zůstává rozhodným to, že se s podklady pro rozhodnutí žalobkyně mohla v průběhu vedeného správního řízení seznámit, přičemž s právem na seznámení se s podklady rozhodnutí úzce souvisí také právo vyjádřit se k těmto podkladům a právo navrhnout důkazy. Všechna tato práva nebyla žalobkyni nijak upřena.
66. Nakonec se soud zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí nijak nezmiňuje sdělení žalobkyně a osob zúčastněných na řízení zaslané žalovanému prostřednictvím správního

orgánu I. stupně dne 22. 1. 2024, a stejně tak dne 6. 2. 2024 zaslaný návrh na zastavení daného řízení. Obě uvedené písemnosti přitom byly založeny na argumentaci, že dle žalobkyně a osob zúčastněných na řízení není v posuzovaném případě splněna zákonná podmínka 500 ha souvisejících pozemků, neboť osoba zúčastněná na řízení 1) vystoupila z honebního společenstva, přičemž tak její pozemky narušují souvislost dotčené honitby.

67. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního přitom soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.
68. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
69. Vycházejí z výše popsaných judikатурních závěrů tak soud k nadepsanému žalobnímu tvrzení konstatuje, že byť žalovaný v napadeném rozhodnutí výše odkazovaná podání žalobkyně a osob zúčastněných na řízení výslovně nezrekapituloval, podstatným v tomto ohledu zůstává fakt, že se v nich obsaženou argumentací, která byla ve věci již dříve uplatněna, zabýval už správní orgán I. stupně. V prvostupňovém rozhodnutí totiž bylo jasné uvedeno, že v případě řádně podané žádosti člena honebního společenstva [osoby zúčastněné na řízení 1)] o vystoupení z honebního společenstva členství zaniká až posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo písemné oznámení učiněno (§ 26 odst. 3 zákona o myslivosti). Již správní orgán I. stupně tak vyhodnotil, že osoba zúčastněná na řízení 1) je na základě písemného souhlasu se členstvím se svými honebními pozemky nadále součástí honebního společenstva Verněřov. Stejně tak následně uzavřel i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 4). Žalovaný se tudíž dle soudu s předmětným žalobkyní a osobami zúčastněnými na řízení opakovaně uplatňovaným tvrzením stran vystoupení osoby zúčastněné na řízení 1) z honebního společenstva srozumitelně vypořádal, a tudíž

i implicitně reagoval na obsah podání žalobkyně a osob zúčastněných na řízení ze dne 22. 1. 2024 a 6. 2. 2024.

70. K samotnému podání ze dne 6. 2. 2024 soud zároveň doplňuje, že toto bylo učiněno u správního orgánu I. stupně souběžně s vydáním napadeného rozhodnutí v rámci odvolacího řízení vedeného žalovaným, a proto jej žalovaný ani nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvést. Okamžik vydání rozhodnutí totiž představuje důležitý časový předěl, od kterého se rozhodovací proces správního orgánu považuje za ukončený.
71. Vycházejí z výše popsaného proto soud v posuzovaném případě neshledal ani takto obecně tvrzenou námitku směřující k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za důvodnou.
72. Závěrem soud v kontextu projednávané věci a argumentace žalobkyně pro úplnost poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 1820/11, v němž bylo vyloženo, že „[s]amotným zánikem členství nedochází k žádné změně honitby; ta je totiž „uznána“ (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím [§ 2 písm. i), § 18 odst. 1 zákona o myslivosti] jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky [§ 17 odst. 2 věta první zákona o myslivosti]. Pozemky vlastníka, jehož členství zaniklo, zůstávají proto součástí honitby, v jejímž rámci vykonává myslivost [§ 17 odst. 1 zákona o myslivosti], resp. právo myslivosti [§ 19 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti], nadále honební společenstvo, neboť vystoupení člena z honebního společenstva se nemůže dotknout správního rozhodnutí o uznání honitby. (...) Nedostatek výslovné úpravy právních poměrů vlastníka honebních pozemků, který ukončil své členství v honebním společenstvu postupem podle § 26 odst. 3 zákona o myslivosti, nepřekáží tomu, aby jeho vztah k honebnímu společenstvu, které využívá nadále jeho pozemky k výkonu práva myslivosti, byl na základě pozitivního práva vyložen.“ Již v usnesení ze dne 20. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 756/07, Ústavní soud též konstatoval, že „pokud dříve dovodil, že výkon myslivosti představuje veřejný zájem legitimující omezení vlastnického práva k pozemku, dopadá tento závěr na všechny situace omezení vlastnického práva k pozemku. Tedy jak na situace, kdy jde o výkon myslivosti proti vůli vlastníka honebního pozemku, tak ovšem i na situaci, kdy si vlastník pozemku naopak přeje omezit vlastnické právo ve prospěch práva myslivosti, resp. sám se podílet na výkonu myslivosti, avšak ve formě začlenění do zcela konkrétní honitby. I v tomto případě totiž převládá veřejný zájem, jímž je ochrana zvěře, nad výkonem vlastnického práva. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/06 k tomu Ústavní soud uvedl, že ačkoliv zákon o myslivosti vychází ze zásady, že právo myslivosti vykonávají v honitbě ti, kdo jsou vlastníky pozemků, jež ji tvoří, počítá tento zákon i se situacemi, kdy součástí honitby jsou i pozemky nečlenů honebního společenstva.“
73. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
74. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
75. Osobám zúčastněným na řízení soud výrokem III. rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jim mohly vzniknout náklady řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. března 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.